

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 55/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť H. V., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 8 CoE 85/2011 a jeho uznesením z 28. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. V. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2012 doručená sťažnosť H. V. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 CoE 85/2011 a jeho uznesením z 28. novembra 2011.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že proti právnenému predchodcovi sťažovateľky M. V. (ďalej len „povinný“) ako manželovi sťažovateľky bolo na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) vedené exekučné konanie pod sp. zn. 37 Er 1577/2007 o vymoženie sumy 4 315,20 € s príslušenstvom, ktoré bolo zároveň vedené aj súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 1076/2007.

V priebehu exekučného konania sťažovateľka za seba a maloletú dcéru súdnemu exekútorovi listom z 19. januára 2011 oznámila, že *«s poukázaním na obmedzenú dedičskú spôsobilosť v zmysle § 470, ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov („Dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva“) a úhradu dlhu inému veriteľovi v hodnote podielu na zdedenej nehnuteľnosti pokladám vo vzťahu k nej aj k maloletej exekúciu za bezpredmetnú.»*. Zároveň považujúc exekúciu za neprípustnú navrhla podaním doručeným okresnému súdu, aby exekúciu zastavil.

Okresný súd uznesením sp. zn. 37 Er 1577/2007 z 19. mája 2011 návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie nevyhovел.

Proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka *„odvolanie z 22. 6. 2011 doručené prvostupňovému súdu v zákonnej lehote faxom 23. 6. 2011 o 15.19 hod. (z telefaxu č. 055/6771800 na fax súdu 055/7269420) a následne v najbližší pracovný deň 27. 6. 2011 aj osobne do podateľne súdu. Napriek tomu v úplnej animozite s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Krajský súd v Košiciach rozhodol o odvolaní uznesením z 28. 11. 2011 sp. zn. 8 CoE 85/2011 tak, že odvolanie ako oneskorene podané odmietol, pričom toto rozhodnutie bolo sťažovateľke doručené 13. 1. 2012.*

Nesprávnym postupom porušovateľa základného práva sťažovateľa je Krajským súdom v Košiciach aplikované neakceptovanie v zákonnej lehote prvostupňovému súdu doručeného odvolania s následným odmietnutím zaobrania sa meritórnymi dôvodmi odvolania sťažovateľa. Z postupu súdu je tak zrejmá kolízia so základnými postulátmi právneho štátu obsiahnutými nielen v Ústave Slovenskej republiky č... V zmysle týchto zásad súdom neakceptované odvolanie podané faxom znamená zásah do práva sťažovateľa

na spravodlivý proces (porušeného Krajským súdom v Košiciach)... Sťažovateľ sa pritom domnieva, že na základe porušenia ich základného práva má nárok na primerané finančné zadostučinenie (IV. ÚS 210/04) zodpovedajúce výške súdnym exekútorom vymáhanej pohľadávky v konaní, ktorého zastavenia sa neúspešne domáha.“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej sťažnosť po predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„Základné právo H. V. na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivý proces podľa v čl. 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov postupom Krajského súdu v Košiciach v správnom konaní porušené bolo.

H. V. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 19 680,33 €, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť jej do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

H. V. sa priznáva náhrada trov konania vo výške 722,34 € za 2 úkony právnej pomoci á 353,54 € a 2 x režijný paušál á 7,63 €, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého krajský súd odmietnutím odvolania z dôvodu jeho oneskoreného podania napriek jeho včasnému podaniu znemožnil sťažovateľke po splnení podmienok prípustnosti jej právo na meritórne preskúmanie odvolania. Sťažovateľka teda vlastne tvrdí, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Za uvedeného stavu vzhľadom na vlastné tvrdenia sa mohla sťažovateľka brániť podaním dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie

nepodala. Znamená to, že nevyčerpala opravný prostriedok účinne jej poskytnutý zákonom na ochranu označených práv. Tým je daná neprípustnosť sťažnosti.

Treba dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukázala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2012